

Sikó-Barabási Eszter

Visky Ruth Boglár rajzaival

Koinónia
Kolozsvár • 2013

© Sikó-Barabási Eszter, 2013

© Visky Ruth Boglár, 2013

© Koinónia, 2013

Támogató a Romániai Magyar Demokrata Szövetség és a Communitas Alapítvány.

A Koinónia Könyvkiadó tagja az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének, a Magyar Gyerekkönyvkiadók Egyesülésének és a Romániai Magyar Könyves Céhnek.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIKÓ-BARABÁSI, ESZTER

Kabátvigasz, gombszomor / Sikó-Barabási Eszter ;
il.: Visky Ruth Boglár. - Cluj-Napoca : Koinónia, 2013
ISBN 978-973-165-082-1

I. Visky, Ruth Boglár (il.)

821.511.141-93-32

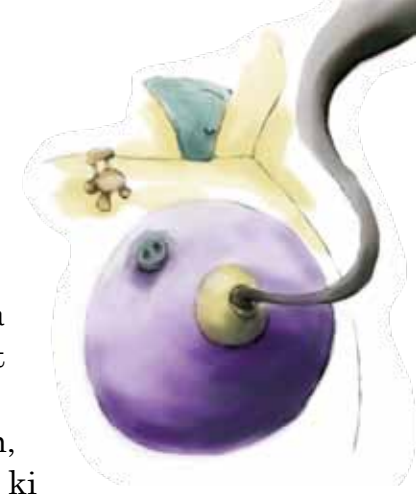
Rémusz, a fagomb

– Samu, ne zörgesd már azt a gombosdobozt! – morgolódott anya.
– Jaj, anya, nem zörgés ez, a gombok énekelnek. Kórusban – tette még hozzá Samu nyugodtan.
– Akkor most menjenek ezek a gombok a te szobádba koncertezni, jó? – így anya.

Erre Samu, mint egy zenebohóc, elmasírozott a szobájába. A gombok egyébként rajongtak érte. Anya céltudatos ujjai helyett a tétova, nedves gyermekkezek után sóvárogtak. Samu szívesen játszott velük. Glédába állította őket, korra, színre, rangra való tekintet nélkül. A pettyes, a csigabigás, a csillogó mentegomb, de még Generális, egy katonai zubbony gombja is boldogan nyúlt el Samu nyirkos kis markában.

Volt egy közös titkuk is Samunak meg a gomboknak. Amikor nem látta senki, még a nagy barnamaci sem, Samu óvatosan a szájába vette őket. Volt, hogy egyenként, volt, hogy egyszerre többet is. A kis gombok ilyenkor moccanni sem mertek. Inkább azon igyekeztek ezek a semmi kis korongok, hogy jó ízük legyen. Ez sikerült is néha: a zöld gomb mentaízű, a piros meg málnaszörp-ízű lett. A fehérnek forrásvíz-íze volt, néha meg olyan, mint az aludttejnek.

Mondom, ezek a gombocskák nagyon szerettek volna gazdájuk kedvében járni. Ha pöcögtette őket, megpróbáltak minél nagyobbat ugrani.

Egyszer Sztaniol, az apró vasgomb akkorát ugrott, hogy még mindig keresik.

– Itt vagyok! Itt fönn, a lámpaburán! – óbégat a gombocska azóta is, de senki sem hallja.

Sztaniol ettől bánatos kissé, de kárpótolja a kilátás onnan fentről. Magasabban trónol, mint Samu bármelyik játéka, ez is vigasztalja.

Samu minden gombbal szívesen játszott, igen, minddel. Egyet kivéve. Amikor először nyitotta ki a gombosdobozt, felsikoltott:

– Bogár!

Pedig csak Rémusz volt, a tenyéryni, fekete fagomb. Samu első ijedtségéből felocsúdva még ezt is mondta:

– Anya, milyen csúf ez a gomb!

Ettől Rémusz szívében percegni kezdett a bú szúja. Sóvárogva hallgatta a többi gomb viháncolását, még összezörrenéseiket is, s azokat a lázas esti beszámolókat. Csendesen lapult a dobozban, mégis nem egyszer gúny tárgya lett:

– Mit játszottál ma, Rémusz? – kérdezte Füles, a pimasz fületlen gomb.

– Mit, mit, hát **CSENDKIRÁLYOZOTT!** – felelt valamelyikük, s felhangzott a fékevesztett hahota.

– Hány gyereket rémusztettél ma meg? – gonoszkodtak a gombok.

Rémusz pedig nem válaszolt, csak a szú percegése hallatszott belőle.

Anya közben már megbánta, hogy elzavarta kisfiát, s besomfordált a gyermekszobába.

– Tudod-e, hogy másképpen is dalolnak a gombok? – kezdte.

– Hogy? – csillant fel Samu szeme, s még idejében kicsempészte a szájából Fehérkét, az inggombot.

– Várj csak, megmutatom. Hm, ez pont jó lesz – azzal a tenyerére emelte Rémuszt.

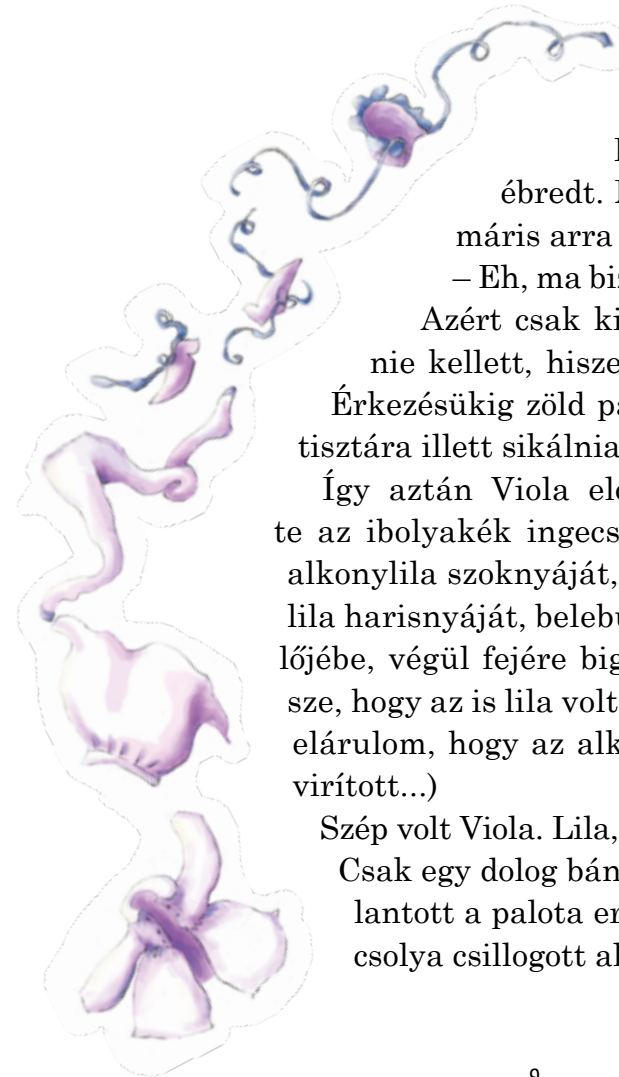
A fagomb a váratlan örömtől aléltan hevert. Túrte, hogy anya cérnát fűzzen bele, majd megpörgesse, s hirtelen meghúzza a cérna két végét. És akkor valami csodálatos történt! Rémusz dúdolni kezdett. De olyan gyönyörűen, mélyen zengőn, hogy a többi gomb csak bámulta.

– Ez micsoda? – tipegett be Sára.

– Ez, szívem, egy bűgőcsiga – felelt anya.

– Szép bűgombcsiga – pötyögte Sára, és megcirógatta a fagombot.

Azóta felnéznek a gombok Rémuszra, aki szívesen ad bűgőleckét bárkinek. Mégis attól a legboldogabb, hogy Samu mindig vele, csakis vele szeret bűgőcsigázni.

Egyik reggel Viola morcosan ébredt. Még ki se nyitotta a szemét, máris arra gondolt:

– Eh, ma biztosan valami bosszúság ér...

Azért csak kikászálódott az ágyból. Sietnie kellett, hiszen aznapra vendégeket várt.

Érkezésükig zöld palotájának minden szegletét tisztára illett sikálnia.

Így aztán Viola először is felöltözött. Fölvette az ibolyakék ingecskéjét, magára kanyarította alkonylila szoknyáját, felgörgette a lábán püspök-lila harisnyáját, belebújt orgonalila szalagos cipellőjébe, végül fejére biggyesztette a főkötőjét. Persze, hogy az is lila volt, mégpedig búbánatlila! (Sőt elárulom, hogy az alkötője is ugyanilyen színben virított...)

Szép volt Viola. Lila, mint egy vidám madártrilla.

Csak egy dolog bántotta. Nem volt tükre. Lepillantott a palota erkélyéről, s hát, egy nagy pocsolya csillogott alatta.

– No, te tócsa, éppen azért vagy itt, hogy megnézhessem magam benned. Úgysem tükröztél még ilyen szépet – tette hozzá, de a pocso-lya valamiért nem válaszolt.

Viola valahogy felszuszakolta magát az erkély korlátjára. Nem ment könnyen, hiszen gömbölyű volt a szentem, s folyton visszagu-rult. Belenézett a tócsába, hogy lássa, rendben ring-e minden szok-nyaránca, és akkor jaaaj! Lepottyant. Azaz lepottyant volna, ha nem tartja magát egyik kezével. Kapaszkodott, és közben kiabált:

– Segítség, segítsééég! Leesem! Összetöröm magam, ráadásul még a ruhám is összekenem – kalimpált kétségbeesetten a lábacs-káival.

Éppen jókor kiáltott, mert a vendégek már befordultak a kapun. De mit gondoltok, hanyatt-homlok rohantak, hogy leszedjék onnan? Egy csudát. A csupaszcsiga és a legszürkébb kisegér – merthogy ők érkeztek meg – megálltak Viola harangozó lábai alatt, és így beszél-gettek:

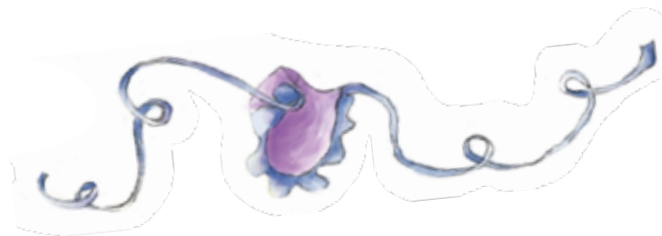
– Nézd csak, szegény-szegény Viola. Megyek rögtön, csak előbb fu-tok két kört az udvaron – mondta a csupaszcsiga, s a legundokabb csigamosollyal hozzátette:

– Te sem siettél segíteni, amikor kértelek, hogy fogadj a palotádban.

Közben érkezett egy hivatlan vendég is, az őszi szél. Felszállt, és így susorászott Viola szoknyájába.

– No lám, lám, sssszépségem. Nem akartál hozzám jönni felessssse-gül. De mossst, ha lepottyansz, elrepítelek a nyirkos felhőpalotámba. Ott fogunk élni örök boldogságban és náthában. Jó lesssssssssssssz?

Tartalom

Rémusz, a fagomb	5
Lila mese	9
Sárvirág	13
Taszajtós mese	17
Szöszmösök között	23
Sára meg a hintaló	30
Lekvár	36
Lépcsőmászó	41

Jónás, a kíváncsi...	47
A sapkamacska	50
Álruhások	54
Bújócska	62
Az ábrándos bárányfelhő	69
A hólegény	74
A kék kabát	78

